

TJEN FOLKET

★ medlemsblad for AKP(m-l) ★

NR. 4 APRIL 1975

INNHold:

Leder:

Hold ei klar linje for tilslutning til klassekamptogene i kvinnebevegelsen!

Vær på vakt mot sektarisme s. 3

Første mai og frontene s. 6

Valget

Papir – munn til munn s. 7

„Brei front” ??? s. 7

Proletariseringsbevegelsen

Hvorfor må vi ha folk i storindustrien s. 9

Bygg AKP(m-l) til et virkelig arbeiderparti s.11

Fram for sjølberging, ikke avhengighet i forhold til familien s.12

Debatt

Vi er for å beholde karakterene i grunnskolen s.14

Sosialistisk Skoleforums studiesirkel s.16

Forfatterne, litteraturen og partiet s.16

Solidaritet med Irland s.18

Abonner på Fritt Palestina s.18

Bør vi kommunister gå inn for bo-kollektiver i dag? s.20

To spørsmål s.21

Om atferdsterapi s.21

Frist for innlegg som vanlig den 15. i hver måned.

Forsida viser en del av den grafiske seksjonen i fjorårets Faglig 1. mai fronts tog i Oslo. Med slagkraftige paroler samlet denne seksjonen over 60 mot Samorgtogets 11.

Leder:

Hold ei klar linje for tilslutning til klassekamptogene i kvinnebevegelsen!

Vær på vakt mot sekterisme

Landssituasjonen før påske.

I desember skrev Tjen Folket på Lederplass:

»Situasjonen neste år vil skille seg fra de to foregående ved at det er fullstendig urealistisk og feilaktig å regne med omfattende samarbeid med SV. Å legge hovedvekta på forhandlinger for å oppnå enhet er dermed like feilaktig.»

Hvordan er situasjonen på landsbasis før påske? Over hele landet er det opprettet et stort antall 1. mai-komiteer som arbeider for klassekamptog. De fleste steder er det rettet henvendelser til SV om deltakelse. Til nå fins det ingen steder slike henvendelser har ført fram. Over hele landet har SV rettet henvendelser til samorganisasjoner og AP-lag, eller det føres forhandlinger om samarbeid 1. mai.

Dette bekrefter fullt ut Tjen Folkets oppfatning av situasjonen. SV har desertert klassekamplinja 1. mai til fordel for et landsomfattende samarbeidsinitiativ overfor høyre-sosialdemokratene.

Se opp for SVs »mars-demonstrasjoner».

Samtidig er det klart at SV har oppnådd praktisk samarbeid og konkrete avtaler med AP bare et fåtall plasser til nå. Dette er det ikke noe rart i. SVs linje for 1. mai er at samorganisasjonen skal stå som enearrangør, at demonstrasjonene skal avspeile »de to strømningene» i

arbeiderbevegelsen, at det må være to talere osv. APs *landslinje* er at det ikke skal arrangeres »enhetstog som viser splittelsen i arbeiderbevegelsen», at det skal være en hovedtaler.

I 1974 opprettet Oslo SV en »arbeiderfront» som fantes som et »tredje alternativ» hele mars måned, og som ble brukt som et pressmiddel for å oppnå bedre vilkår for SV i samorgs tog. I Oslo finnes denne muligheten i år også, etter medlemsmøtevedtaket i Oslo SV (se Klassekampen). Den samme taktikken ble brukt andre steder i fjor og vil også kunne komme til bruk i år.

Det må derfor slås fast at det fins ingen grunn til å gi politiske *konsesjoner* til SVs »mars-demonstrasjoner», for å »skape en samla front mot AP». Det er heller ingen grunn til å la seg *forvirre* av den slags manøvreringer fra SV til å utsette danning av komiteer, vente med å forslå tilslutning i frontorganisasjoner eller fagforeninger, eller svekke massemobiliseringa på andre måter. Massemobilisering er nøkkelen til framgang!

Det må også advares mot å innlede et »taktisk» samarbeid med ei revisjonistisk gruppe i SV mot en annen. AP vil kunne være interessert i å utnytte uenigheten innad i SV til å splitte SV lokalt i forbindelse med 1. mai. Uansett utfallet av Trondheim-møtet har SV som helhet

og de enkelte partiene i SV utviklet seg kraftig i pro-Sovjetisk retning.

Dette er ikke det samme som at vi er mot samarbeid med SV eller deler av SV uansett. Det vi mener er at et sånt samarbeid for at det skal kunne komme istand, må bygge på et klart politisk grunnlag som slår fast Sovjets rolle som ei imperialistisk supermakt og AP/LO-ledelsens reaksjonære, arbeiderfiendtlige politikk.

Hold ei klar linje for tilslutning til klassekamptogene i frontorganisasjonene og fagforeningene.

Før påske spiller SV en lite ærerik rolle med å prøve å hindre tilslutning til klassekamptog i frontorganisasjoner og fagforeninger. Det heter at frontene ikke må slutte seg til *noe tog*. Det settes ut *rykter* om et »tredje» tog, eller det kreves at en må »vente på ei avklaring av situasjonen». Eller det føres ut skremser om at tilslutning vil »splitte fronten».

Denne virksomheten fortjener ingen annen betegnelse enn ekstrem halehengs-politikk og sabotasje av den progressive bevegelsen. Langt fra å tjene klassekampen, er denne virksomheten som hånd i hanske for høyre-sosialdemokratene.

Særlig innafor *kvinnebevegelsen* har det vært en stor aktivitet for å hindre tilslutning. Vi må stille en del spørsmål til dette.

● Er det noen grunn til at kvinnebevegelsens organisasjoner skal være passive 1. mai? Kvinnebevegelsen har brei støtte i hele den progressive bevegelsen. Hva er mer naturlig enn om den viser at den gjengjelder denne solidariteten? Og hva er mer rimelig enn at den *proletariske* kvinnebevegelsen markerer seg på arbeiderklassens solidaritetsdag? Den småborgerlige, feministiske kvinnebevegelsen vil synes det er urimelig!

● Er det noen grunn til at kvinnebevegelsen skal slutte seg til samorganisasjonenes demonstrasjoner? Som regel er disse samorganisasjonene AP-dominerte og AP-regjeringa fører en reaksjonær kvinnepolitikk!

● Og til slutt: Bør den slutte seg til arrangementer av »arbeiderfront»-typen? Disse arrangementene står ikke for annet enn parti-taktisk og sjåvinistisk virksomhet fra SVs side. Hvorfor skal kvinnebevegelsen blande seg inn i den slags partitaktikeri? Og hvorfor skal den gi aktiv støtte til et parti som bare delvis og i ord støtter den, og i praksis hindrer gjennomføringa av dens viktigste krav? Ikke under noen omstendigheter bør den delta i sånne arrangement før SV har gitt forpliktende garantier for at de vil oppfylle kravet om lovfesting av sjølbestemt abort.

Det er også all grunn til å stille tilsvarende spørsmål i de *anti-imperialistiske* frontene.

Partimedlemmer i *fagforeningene* må likeens gå klart inn for tilslutning til klassekamptogene, ikke opportunistisk avstå fra å fremme forslag eller foreslå tilslutning til »alle tog».

Vi vil gjenta oppfordringa fra desember om at medlemmene i kvinneorganisasjonene og andre frontorganisasjoner og i fagforeningene går aktivt inn for tilslutning til klassekamptogene, og understreker reservasjonsretten, og ikke lar seg forvirre av bakstrevversk virksomhet fra feministisk eller revisjonistisk hold.

Vær på vakt mot sekterisme.

Etter at det er klart at det ikke er grunnlag for samarbeid med SV, er det dukket opp forslag om å skjerpe det politiske grunnlaget for demonstrasjonene og å ta opp igjen en del av tradisjonen fra »Rød Arbeiderfront»-togene. Det er kommet krav fra noen medlemmer om at

sosialisme-parolen må være bindende for alle organisasjoner som slutter seg til, om at kampen mot Sovjet må skjerpes i form av »kamp mot sosialimperialismen» som en av *hovedparolene*, om at det må være partiseksjon i toget, osv.

Disse forslagene har det til felles at i den nåværende situasjonen vil de hindre eller gjøre vanskelig en breiest mulig

tilslutning fra fronter og fagforeninger og gjøre det vanskeligere å vinne medlemmer og sympatisører av SV for klassekamp-togene. De står derfor i strid med vår *enhetspolitikk* 1. mai. Der slike forslag blir gjennomført, vil de derfor kunne gjøre en del skade. Derfor bør det også tas et klart oppgjør med dem.

TF-redaksjonen.

Første mai og frontene

Jeg synes det er rart at:

- interesseorganisasjoner og fronter ikke skal kunne delta i tog første mai!

Dagen er arbeiderklassens kampdag, og disse organisasjonene slåss for arbeiderklassen og folkets kår, hver på sitt vis. Skal Samorg. bære fram LNLs krav? Skal grafisk bære fram Solkoms krav? Skal SV bære fram Kvinnefrontens krav? Hvilken ide!

Jeg synes det er rart at:

- interesseorganisasjoner og fronter som daglig slåss for regjeringas politikk, skal gå i »regjeringstog» første mai!

Første mai er ingen »formell» dag. Den kampen som foregår ellers i året, burde heller skjerpes enn dempes den dagen. Min oppfatning er derfor at *alle* interesseorganisasjoner og fronter som slåss mot kapitalen og regjeringas politikk ellers, *ikke* skal gå i tog med DNA første mai.

Skal Solkom gå sammen med et regjeringsparti som nekter å anerkjenne PRR og GRUNC? Skal LNL gå sammen med et regjeringsparti som fremmer Stortingsmelding 17? Skal Kvinnefronten gå sammen med et regjeringsparti som raserer arbeidsplasser – hever daghjemspriser – og nekter sjølbestemt abort? NEI!

Jeg synes det er rart at:

- interesseorganisasjoner og fronter som stadig saboteres, skal gå i »SV-tog» første mai!

Det sies at organisasjonene »splitter» dersom de ikke søker »SV-tog». Men hvem splitter? Et parti som ler av reservasjonsretten, som hevder at organisasjonene skitner til den fine sosialistiske dagen og som sjøl legger seg på kne for DNA!

Skal Solkom gå i tog med opphavs-

folka bak »en skole til Vietnam»? Skal LNL gå i tog med et parti som ikke kan ta fullstendig avstand fra Stortingsmelding 17 og som dermed saboterer aksjonsuka? Skal Kvinnefronten gå i tog med et parti som har forrådt og sveket kravet om sjølbestemt abort? NEI!

Interesseorganisasjonene og frontene er ikke »radikale alibier» men kjempende sjølstendige organisasjoner! Det er opp til SV å endre linje.

Jeg synes det er rart at:

- interesseorganisasjoner og fronter ikke skal kunne gå *bare* i klassekamptog første mai!

Det hevdes at det splitter organisasjonene å tilslutte seg klassekamptog første mai. SVer vil måtte velge mellom partiloyalitet og konsekvent kamp på krava. Folk som er redde for å identifisere organisasjonen med »venstresida», vil hevde at vi må gå i *alle* tog.

Vår erkjennelsesteori sier at enhet vinnes gjennom kamp, at slike motsigelser ikke løses ved å vike unna problemet, men ved aktivt å ta det opp og slåss. Dersom interesseorganisasjonene og frontene, som slåss for folkets kår mot en mektig fiende, *ikke* skal kunne gå i klassekamptog første mai 75, hvordan skal de da kunne slåss den lange veien til måla er oppfylt?

NEI! Splittelse er å skjele til partier, til angrep fra fienden. Enhet er å slåss sammen med andre på første mai-dagen, konsekvent på de krav som er stilt – ENHET PÅ KLASSEKAMPENS GRUNN!

Rødhette

Valget

Papir – munn til munn

Raud Valallianse kjem til å gje ut ein serie med aviser. Presentasjonsavisa og studentavisa er alt komne ut. Vidare kjem kvinneavis, avis mot supermaktene og for sosialismen, arbeidsplassavis, småbrukar/fiskaravis, boikottavis og elev/ungdoms-avis. I tillegg kjem lokale fylkes- og kommuneaviser.

MYKJE PAPIR?

Somme vil kanskje si: Det var da svært til papir, har vi ikkje vedteke å bruke »munn-til-munn«-metoden i år? – Skal vi drive omfattande personleg agitasjon, treng vi sjølsagt skriftleg propaganda. Prøv å gå på husbesøk utan ei avis e.l. å gje til folk!

BRUK AVISENE!

Vi skal bruke denne avis-serien som utgangspunkt til å diskutere, vi skal ta opp det som står i avisene, vise til det, oppmode folk til å lese dei og dei artiklane osb. Og vi skal kome attende

etter at dei har lese avisa og gå vidare i diskusjonen.

Med dette meiner eg å si at det finst fleire måter å bruke avisene på. Vi skal vera vakne for at vi *ikkje* berre passivt deler avisene ut t.d. framfor fabrikkporten og så går nøgde heim og det var det. Legg vi ikkje konkrete planar for å diskutere med folk, er eg redd valkampen vår kan gå den vegen.

LEGG PLANAR

Vi skal spreie avisene i stort opplag – og vi skal spreie dei fyrste no. Men vi skal vite å bruke dei systematisk. (Når vi møter ein student i august, bør vi ha nokre nummer av studentavisa i bakhand slik at han og kan få.)

Og vi må organisere den personlege agitasjonen, slik at alle har ansvar for »sine« folk og leiinga har kontroll på at folka blir mobiliserte.

Valkampansvarleg i OU

„Brei front” ???

Landskonferansen vedtok m.a.: »Om det virker riktig å støtte lokale lister som ikke er utgått fra rikspolitiske partier, må dette legges fram for og godkjennes av Sentralkomiteen.»

IKKJE YNSKJELEG

Eg meiner at slike lokale lister (og da sjølsagt med eit mindre omfattande program) *ikkje* er ynskjeleg i noko stort omfang. Vi har ein argumentasjon for

kvifor den politiske plattformen til RV er viktig å fremje i valet i år, og då meiner eg vi vil stå oss på å føre denne plattformen fram så breitt vi kan, både der vi stiller og der vi skal boikotte.

SMÅ PLASSAR

På små plassar der vi står svakt og kommunismen har dårlege tradisjonar, vil det sjølsagt vera «hardt» å føre boikott. Spesielt på slike plassar trur eg vi skal vera vakne mot «konstruerte» frontar – «for å sleppe å boikotte». Å lage «masseaksjonar» som ikkje finst for at aksjonen skal stille til kommuneval er reinspikka reformisme.

MOT »BREIFRONT»?

Tyder dette at eg er mot alle »breifrontar»? Det er eg ikkje sikker på, men *til no* har eg ikkje høyrd om noko prosjektt som eg ville gå inn for.

KVA KRAV SKAL VI SETTE?

Som diskusjonsutkast vil eg reise:

- fronten må gå inn for kamplinja og si klart frå at ingen problem er løyste fordi om ein kjem inn i kommuniststyret
- fronten må gå mot DNA-regjeringa

- fronten må vera klart anti-reaksjonær (ikkje sleppe fram »militante» reaksjonære krefter)
- fronten og lista må tuftast på ærlege klassekjempingar (ikkje på bygdeoriginalar og personsplittarar i borgarpartia)
- folka må vera bundne på programmet, stå fritt elles – og det må vera fridom for sjølvstendig propaganda
- *vi* må vera den leiande politiske krafta i front-en

I tillegg er eg nokså sikker på at slike frontar må gå mot imperialismen – korleis det skal formast kan vi koma attende til. MEN å stille til val t.d. i Nord-Noreg no utan å ta klår stilling mot imperialismen, går ikkje an for kommunistar.

Sjølv me eit grunnlag som dette, misser vi mykje av de politiske sakene vi har interesse av å fremje.

Vidare lurar eg på om vi vil få til slike frontar: som ikkje kunne stått på heile RV sitt program eller som ikkje vil vera reformistiske papirprosjekt!

Dette var ei utfordring til dei som leikar med tanken om »breifront» – ta pennen fatt.

Åse, medlem av OU

Proletariserings- bevegelsen

Hvorfor må vi ha folk i storindustrien?

1) For å forene partiet med den mest revolusjonære klassen. Hvis vi ikke gjør det, vil partiet aldri kunne bli istand til å lede noen sosialistisk revolusjon.

2) For å omsette partiets paroler for bl.a. den faglige politikken i praksis. Hvis vi ikke gjør det, vil våre paroler for arbeiderklassens kamp etterhvert bli feilaktige, og vi kommer i praksis til å prioritere andre kampområder. Dessuten vil arbeiderklassen ikke kunne vinne erfaringer med en revolusjonær linje.

3) For å bryte sosialdemokratiets makt over fagbevegelsen. Hvis vi ikke gjør det, vil vi ikke kunne skape noen revolusjonær enhetsfront i Norge, eller gjøre de sosialdemokratiske bevegelsene til mindretallsretninger i arbeiderklassen. Sosialdemokratiets sosiale og økonomiske makt hviler i stor grad på deres makt over fagbevegelsen.

4) For å få en stor andel industriarbeidere i partiet. Hvis vi ikke får det, vil partiet være åpent for all slags småborgerlige avvik.

**Hva slags midler står
til disposisjon for å
få flere folk i
storindustrien?**

a) Våre partimedlemmer i storindustrien må legge vekt på å rekruttere arbeidskamerater.

b) Partiet må hovedsaklig rette sin politikk og propaganda til arbeiderklassen (f.eks. innholdet i KK, i valgkampen).

c) Rekruttere arbeidere gjennom felles kamp i bomiljø etc.

d) Rød Ungdom må gjennom sitt arbeid på ungdomsskoler, yrkesskoler og ellers i ungdomsmiljøet sikre en stadig tilstrømming av unge kommunister til arbeidsplassene.

e) Mange ungdommer i gymnas, studenter og enkelte i ikke-proletære yrker bør skifte jobb.

Foreløpig tror vi at punkt b) er det som er best gjennomført. Med KK når vi for øyeblikket i en viss grad ut til arbeiderklassen med politikk innretta på den. Punkt c) vil alltid bare være et støtteiltak, men mer kunne gjøres for å utnytte arbeidet i boligmiljø til rekruttering i industrien. For på lang sikt å få punkt a) til å slå igjennom med full kraft, må vi på kort sikt trappe opp punkt d) og e).

**Hvem bør ta seg jobb
i storindustrien?**

Diskusjonen til nå har etter vår mening slått fast at kampanja bør rette seg til de støeste, de som veit hva de vil. Innstillinga bør ikke være »jeg kan jo prøve, så får vi se hvordan det går». Med den innstillinga vil man sannsynligvis slutte før en har

grodd så fast at en kan begynne å vente resultater. (det vil ta flere år). Det bør være de støeste, fordi de helt unge trolig kan vente trøbbel fra foreldrene hvis de bryter av en utdannelse, og de litt eldre vil få overgangsproblemer. (Vi vil foreløpig sterkt anbefale en skikkelig utdannelse – yrkesskole eller lære.) Videre bør en kunne trives med selve jobben, og forstå at en gjør nyttig arbeid (ikke bare politisk) være interessert i å gjøre skikkelig jobb. De fleste jobber er ikke så sløve at en ikke kan lære noe utover den reine rutinen. Vi tror dette er viktig både for en selv og for forholdet til kameratene (og for forståelsen av at arbeiderklassen er mest skikket il å lede hele samfunnet).

Endelig bør man være sikker på at det å ta jobb i industrien ikke medfører så store praktiske vansker at det ikke går i lengden. Som eksempel kan vi nevne at vi ikke synes det er tilrådelig at begge foreldrene jobber i industrien mens ungene er helt små. Det blir for liten tid å være sammen, og for lang tid på daghjem/dagmamma. Nesten ingen gjør det, og de som gjør det, er absolutt nødt. Det er grunn til å nevne at den ene av de to som ble intervjuet i FFP (Lokalt diskusjonsblad) i oktober om sine erfaringer med å gå ut i industrien, måtte finne seg en jobb med kortere arbeidstid etter noen måneder.

Folk med typisk intellektuell legning

Vi kan ikke se noe til hinder for at folk med typisk intellektuell legning tar industrijobb. Heller ikke folk med andre slags spesielle interesser. På en arbeidsplass finnes folk og miljøer av så mange slag, og ens egne spesielle interesser vil (til en viss grad) avgjøre hvem du naturlig kommer i kontakt med og driver massearbeid best blant. Vi tror det er mye skjematenkning ute å går om »arbeideren» som en som

bare er opptatt av biler og fotball osv. Noen er, andre ikke.

Er du spesielt interessert i et bestemt fagområde, er det naturligvis best at du tar en jobb innen ditt fag. Men er du »intellektuell» uten å være sterkt knyttet til et bestemt fag, så har vi bruk for deg. Du får full anledning til å bruke hue i forskjellige slags faglig og politisk arbeid. Og du bør fortsette med å skolere deg og tilegne deg nye kunnskaper, men da ikke som individualistisk karriere, men kollektivt, som et ledd i skoleringen av hele arbeiderklassen.

Motforestillinger

Det har kommet flere motforestillinger mot denne kampanjen.

A. Man bør skaffe seg en utdannelse for å stå trygt, for å få en sikker godt betalt jobb. Hvis det er begrunnelsen for å utdanne seg, så er den borgerlig. Kan flertallet i dette samfunnet skaffe seg trygghet ved en personlig karriere? Nei, flertallet kan bare skaffe seg trygghet ved klassekamp. Hvis de oppfører deg skikkelig, vil dine arbeidskamerater ikke stå rolig å se på at du blir sparket av f.eks. politiske grunner. Og kan du være sikrere på å beholde f.eks. en lærerjobb hvis du er kommunist? Nei, selv i slike »trygge» jobber kan du bare være trygg hvis du ikke er kommunist. Hva lønna angår, bør du kunne klare deg på det som flertallet her i lander må klare seg på.

B. Man jobber best i det miljøet man hører heime, og det er oppgaver nok der.

Ja, det er vel så. men hvilke oppgaver er av størst strategisk betydning? Og går det ikke an å tilpasse seg til et nytt miljø, og komme inn i nye forhold, hvis en tar tida til hjelp?

C. Eksport av revolusjon går ikke, arbeiderklassen må frigjøre seg sjøl osv.

Denne argumentasjonen er uleninistisk

og umarxistisk. I følge marxismen er oppgava å smelte den vitenskaplige sosialismen sammen med arbeiderbevegelsen. Arbeiderklassen må frigjøre seg sjøl, men kan ikke gjøre det hvis den ikke får muligheter til å tilegne seg og bruke teorien, og skape seg et kommunistisk parti. I dag avhenger dette av at flere kommunister som faktisk finns, forener seg med arbeiderklassen.

Til slutt noe som gjelder alle

Vi mener at alle som leser dette, alle som kaller seg marxist-leninister bør lære

arbeiderklassen og industriarbeid å kjenne i størst mulig grad. Alle som har muligheter bør derfor ta industriarbeid i kortere eller lengre tid.

Kortere tid har liten verdi for utbyggingen av partiet i storindustrien, men det har stor verdi for den enkelte. Alle skoleelever og studenter bør derfor ta seg feriejobb i industrien, og de som f.eks. skal skifte arbeidsplass, kan f.eks. ta seg noen måneders eller års industriarbeid imellom den gamle og den nye jobben.

Arbeidskamerater

Bygg AKP(m-l) til et virkelig arbeiderparti

Etter som proletariseringdiskusjonen er blitt tatt opp i laga, har de to linjene etter hvert meisla seg ganske klart ut. Den ene ser på arbeiderklassen som den mest lidende klassen, den andre ser på arbeiderklassen som den mest ledende klassen. Ut fra sin stilling i produksjonen, sin organisering og sin styrke, erkjenner vi at arbeiderklassen er den mest ledende og revolusjonære klassen. Arbeiderklassen har bare lenker og miste. En del kamerater erkjenner ikke i praksis disse enkle erfaringene. De ser bare lange arbeidsdager, mye møkk og skitt, farlige gasser, lite politisk aktivitet osv. »Arbeiderklassen er ok, bare jeg sjøl slipper å bli arbeider» er innholdet i tenkinga til disse kameratene.

Det er riktig at det er mye »Chaplin»-jobbing rundt omkring i industrien i dag. Utpredd spesialisering, undergraving av den tradisjonelle fagopplæringa osv. Samtidig finnes det muligheter til å få seg en fagopplæring. Til å få en jobb som er bra å drive med. Den fundamentale svakheten

i tenkinga til de som ser arbeiderklassen som den lidende klassen, er at de ikke evner å se arbeiderklassens avgjørende betydning for seire i dagskampen og i kampen for sosialismen.

De ser ikke alle de resolusjonene som kom inn fra fagforeninger til støtte for Narve Trådal. De glømmer vedtaka mot tvungen voldgift, og støtten til heis- og telefonsentralmontørene. De ser ikke kampefelleskapet og solidariteten som vokser fram på arbeidsplassene. De ser ikke kameratskapet. For disse kameratene er arbeiderklassen bare en gjeng med folk som har det forferdelig vondt, som det knapt er håp for.

Jeg skal ta opp flere motsigelser, som jeg sjøl oppfatter som underordna i forhold til lidende /ledende klasse.

»Jeg har stort studielån og har ikke råd til å begynne i industrien» Dette er for det store flertallet en feilaktig oppfatning, en adjunkt begynner på ca. 50 000, en hjelpearbeider i jern og metall får mellom 45–50 000.

»En som har vært student, blir aldri akseptert på en arbeidsplass». Det er ingen hemmelighet at han hadde vært innom sosial økonomi, han kameraten som de aksjonerte for i Bergen nylig.

Flere av våre ledende kadre har en eller annen gang vært innom universitetet. Erfaringene viser oss at det er et spørsmål om du gjør jobben din skikkelig, og om du evner å ta opp å stille deg i spissen for de viktigste krava på plassen din, som avgjør om du godtas. Ikke hva du engang har vært.

»Kampanja er ei venstrelinje, den under- vurderer jobbinga blant lærere, helse og sosialarbeidere og andre folk i småborgerskapet og mellomlaga.» Disse kameratene ser ikke forskjell på arbeiderklassen og småborgerskapet. Det er ikke sann at det er småborgerskapet som er den mest ledende og revolusjonære klassen. Det er heller ikke sann at arbeiderklassen pga. sin objektive stilling vil vakle snart fra den ene klassen, snart til den andre.

Problemet vårt i dag er ikke at vi har sterke celler i storindustrien og en solid kommunistisk ledelse for arbeiderklassen, mens det brenner i lærerorganisasjoner osv. Det vil sikkert bestandig være ønskelig med flere kommunistiske lærere, helse og sosialarbeidere osv. Men klasse-sammensettinga i partiet vårt i dag, og for svake røtter i storindustrien viser oss at oppbygginga av celler her er den viktigste oppgaven nå for å komme videre.

Da legger vi grunnlaget for at vi om noen år skal være et virkelig arbeiderparti, og først da vil vi nå ut i virkelig masseomfang til arbeiderklassen med politikken vår.

»Det er viktig å få inn folk i departementer og andre ledende stillinger». Denne ideen mener jeg representerer det mest åpne og utlilsørte reformistiske avviket i denne diskusjonen. Dette er sosialdemokratisk politikk. Det kryr av »Mot Dag» folk som er direktører og sjefer rundt i det ganske land. Feminister trur at verden blir forandret bare vi får kvinnelige direktører. Denne ideen bør for-dømmes i diskusjonen videre.

Noen folk lurer på om denne diskusjonen anngår kommunistiske jenter. Personlig mener jeg vi bør kjøre samme linja for jenter som for gutter, i den grad det er mulig. Få dem inn på de største og viktigste arbeidsplassene på stedet vi er. Mener det er ei feilaktig linje å kjøre jentene på spesielle kvinnearbeidsplasser. Grunnen er at det ofte er den mest tilbakeliggende plassen. Det er den mest framskredne delen som må trekke med seg de mellomliggende, ikke omvendt. Det kan finnes lokale grunner til at en prioriterer kvinnearbeidsplasser spesielt. Kan være framskreden, kan mangle bare ei gnist til å tenne præriebrannen.

Per

Fram for sjølberging, ikke avhengighet i forhold til familien

Mange kamerater viser til forholdet til familien som begrunnelse for at de ikke vil slutte og studere og begynne å jobbe. Etter å ha diskutert disse spørsmåla med en del kamerater, er jeg av den over-

bevisning at nettopp denne diskusjonen stiller motsigelsen med familien på rett sted, og at det er gunstig og nødvendig å ta opp denne diskusjonen.

En del kamerater i NKS kommer fra

borgerskapet, eller høyere sjikt i småborgerskapet. Disse folka er sjølsagt opp-tatt av at unga deres skal få en utdanneelse, en »stilling». Disse folka har også et vist håp om at radikalismen til unga skal falme ganske betraktelig når de får en »stilling», hus, unger osv. Det er også et faktum at det er lettere å være rød som student enn som sosialøkonom i et departement, lektor, siv.ing. osv.

For å styrke en ønsket dreining mot høyre, er det en vanlig taktikk fra borgerskapet at de overøser unga med gaver. Innskudd til leiligheter, TV, kjøleskap, ferier osv. Sjøl om de ikke presenter regninga i form av: »Siden vi har gitt dere så mye, kunne dere i alle fall gjøre oss den tjenesten å gjøre det og det, eller ikke si til noen at dere er kommunister.» så gjør allikevel oppkjøping av denne typen sin virkning. Folka kommer mye lettere til leiligheter osv. enn arbeidsfolk, og de skiller seg lett ut. Unga (barnebarna) blir overøst med slalomutstyr osv.

I det øyeblikk kameratene sier de skal begynne å jobbe i industrien, trekker de ei skarp linje. Da er plutselig »snikborgerliggjøringa» vanskelig.

Følgelig er det ikke rart at borgerlige foreldre reiser storm akkurat på dette spørsmålet. De skjønner at valget av klasse er definitivt.

For kamerater som kommer fra det intellektuelle, er det myten om den interessante jobben som passer til ditt intellekt, som er anstøtssteinen i forhold til proletarisering. Denne ideen dekker over en som ofte er mye verre, nemlig at arbeiderklassen er dum og at de lider noe fryktelig. Dette er ideer som kommunister skarpt må avgrense seg fra, enten vi går inn i arbeiderklassen eller vi går til småborgerskapet.

Derfor, på samme måte som for de som

kommer fra borgerskapet, kan ikke de som er kommunister kjøre enhet på foreldrenes premisser. Ta opp proletariseringsdiskusjonen. Støtter de det er det bra, hvis ikke er det nødvendig å ta opp kampen med dem.

For kamerater som kommer fra arbeiderklassen er det ofte den sosialdemokratiske avarten av borgerlig tenkning som er hinderet. »Vi vil gjerne du skal få det bedre enn vi har hatt det» Eller kanskje reine ambisjoner på vegne av dattera eller sønnen. »Bli til noe». Karrierisme eller liten tru på arbeiderklassen er også ideer som høver dårlig for kommunister, sjøl om ønske om at unga skal slippe å bli arbeidere ofte er godt ment pga. de sjøl kanskje har hatt tungt arbeid og dårlige kår. Kamerater med sånn bakgrunn må slåss for enhet med folka sine når de tar opp proletariseringsdiskusjonen.

Ei oppsummering av disse erfaringene viser at klassebakgrunn, foreldre ikke er noen grunn til ikke å begynne å jobbe i industrien. Vi har en ideologi, og bygger på erfaringer som viser oss at jobben vi går til og klassetilhørigheten vi får, betyr mye for mulighetene til å drive kommunistisk arbeid. Det er lettere å drive politisk arbeid på Nyland enn på lærerværelset på Lakkegata skole. I dag ønsker vi å bygge celler i storindustrien, og her trengs bl.a. endel studenter, lærere, helse og sosialarbeidere osv. Proletariseringskampanjen er ei riktig linje. Den blir ikke mindre riktig sjøl om vi møter motstand fra foreldra våre.

Forøvrig mener jeg at sjølberging bl.a. i forhold til foreldre, er et godt kommunistisk prinsipp uansett om en begynner i industrien eller ikke.

Per

Debatt

Vi er for å beholde karakterene i grunnskolen!

I februarnummeret av TF står en artikkel som stiller parolen »Fram for en karakter- og vurderingsfri skole.» Artikkelen er egna til å skape forvirring blant dem som veit at vi har gått mot Evalueringsutvalgets innstilling nr. 1, og saken trenger en avklaring. På grunn av plassen er det vanskelig å komme med en fullstendig begrunnelse for vårt syn på statens skolepolitikk. Det beste vi kan anbefale for øyeblikket, er studiesirkelen til SSF, som er laga av SV'ere, m-l'ere og uavhengige sosialister i fellesskap. (Fås hos Oktober.)

De som går inn for å fjerne karakterene har stort sett to forskjellige grunner for det: Idealisme eller fordi de ønsker å rasjonalisere.

Vi kan oppsummere det slik:

Mange tror (bl.a. SV'ere) at ved å skape nye holdninger hos elevene, kan en forandre samfunnet. Konkuransementaliteten i skolen kan bli borte hvis karakterene blir borte. Det siste er kanskje mulig, men vi veit at det må noe helt annet enn holdningsendringer til for for å gjennomføre sosialismen.

! alle samfunnssystem er skolen et samfunnsbevarende element. Hele skolens målsetting og ideologi bestemmes ut fra det synet den herskende klassen står for, slik at denne klassen kan beholde makta si. Den norske skolen er ikke heldigere stilt i så måte. Med Mønsterplanen (sosialdemokratiets nye undervisningsplan) i handa, sier mange progressive lærere, at

nå skal elevene våre lære seg å samarbeide og å godta hverandre som de er.

Mønsterplanen legger stor vekt på at elevene skal lære å samarbeide, og da er vi nødt til å spørre oss sjøl hvorfor. Ved å lese skoleblader og uttalelser fra toppfolk og eksperter de siste åra, forstår vi at samfunnet trenger en annen slags arbeidskraft enn før. Tidligere krevdes det et visst faglig kunnskapsnivå hos arbeiderne. Nå sier utviklinga at dette ikke lenger er nødvendig, det næringslivet trenger, er mobil arbeidskraft som kan læres opp til nye arbeidsmetoder etter som den tekniske utviklinga går. (Jfr. den nye loven om videreutdanning.) Elevene skal *lære og lære*, metodene for samarbeid er viktigere enn de kunnskapene som innlæres mens de samarbeider. Hvis kunnskapene *ikke* er viktige er det uinteressant å få vite karakterer en setter for disse kunnskapene. Det er mer interessant å få vite om elevene er samarbeidsvillige eller ikke, altså en personlig vurdering av hver elev. »Det vi har bruk for i vår tid er ikke så mye kunnskaper som evnen til å tilegne seg kunnskaper, til å resonnerer selvstendig, til å tilpasse seg nye situasjoner o.l.» Fra Ottosen-komiteen. En annen godbit: Johs. Sandven i boka »Oppdragelse og vekst»: »Det vi trenger i dagens samfunn, er ikke bare mennesker som har tilegnet seg et fond av kunnskap og en viss evne til å tenke, ... (men) som dessuten har funnet fram til en slik

balanse i sitt følelsesliv at de kan møte presset i det moderne samfunn uten å bryte sammen . . . »

Den videregående skolen har ikke kapasitet til å ta imot alle som ønsker det. For å bøte på det, foreslås en koordeining etter alder. Dette blir støttet av SV, fordi det er sunt for ungdommen å bli kjent med arbeidslivet.

Vi mener dette er uakseptabelt av flere grunner. Konkurransen om arbeidsplasser for å få praksis, vil prioritere dem som har forbindelser i næringslivet, og byungdom framfor landsungdom. Den kan også bli et skalkeskjul for den økende arbeidsligheten blant ungdommen.

Læreren som dårlig utdanna funksjonær.

Skolen er utsatt for en kraftig rasjonaliseringsprosess fra statens side. Kake-teorien prekes for lærere og elever dag og natt. Det skal presiseres overfor lærerne, at penger betyr ikke alt. Det er den menneskelige ressurs, dvs. lærernes arbeidskraft som er det viktigste. Derfor har en satt i gang trivselsundersøkelser som viser (selvfølgelig) at det spiller ingen rolle hvor stor en skole er, eller hvor mange elever en lærer har i klassen sin, bare læreren har de rette personlige egenskapene. (Les: Arbeider på spreng.) Det har lenge vært et krav fra lærerne at elevtallet i klassene må reduseres.

Da Mønsterplanen skulle innføres, var det et krav fra lærerne at de økonomiske midlene som trengtes for å realisere planen, skulle bevilges. Dette har ikke skjedd. Likevel gjøres det anstrengelser for å gjennomføre planen, bl.a. ved å gå med på å fjerne karakterene. SV støtter dette.

Rammetimetallet (dvs. de timene som avsettes til hele drifta av en skole) er satt ned, mens arbeidsmengden har økt. For å mestre situasjonen tyr lærerne til ferdig-pakkede studieopplegg, lagt opp i samsvar

med Mønsterplanens mål, der eleven kan undervise seg sjøl, løse oppgaver og rette svarene til slutt. Mønsterplanen anbefaler slike opplegg, bl.a. i forbindelse med vurderinger. Lærere og elever har flere ganger markert motstand mot denne tendensen til sentraldirigering av skolen, som bl.a. fører til bruk av normerte prøver.

Det er viktig å se hvilken rolle læreren får i denne sammenheng. I statsbudsjettet for dette året presiseres det at det skal investeres i tekniske hjelpemidler i stedet for lærere. I Oslo er det ansettelsesstopp for tida. Lærerutdanninga er under forandring med den nye lærerrollen som mål. Hans Østvold, sekretær i Skolekomiteen av 1965, sier: »Videre er lærerens rolle forandret. De skal ikke lenger være kunnskapsformidlere. Deres oppgave blir å organisere kunnskapstilegnelse, mens deres faglige kunnskapsnivå blir stadig mindre vesentlig.» Lærerne skal bli tekniske funksjonærer som legger mulighetene til rette for en oppblomstrende læremiddelindustri.

Vi ser denne faglige nivåsenkinga som en stor fare. For det første mener vi at det er viktig at arbeiderklassen får en skikkelig almenndanning. For det andre vil en endring av fagopplæringa til et slags tusenkunstneri, bety at fagbevegelsen vil svekkes. Et fag som ikke er noe fag, har heller ingen beskyttelse. Det tredje går på lærerne. Lærernes faglige kunnskapsnivå og pedagogiske utdanning er deres beskyttelse.

Vi utdanner framtidens arbeidskraft. Vi vil at denne arbeidskrafta skal bli en kampdyktig arbeiderklasse.

Diskusjonen blant lærerne idag skal ikke være en pedagogisk diskusjon. Vi skal vise sosialdemokratiet at vi har gjennomskuet deres »reform»virksomhet i skolen. VI SKAL KREVE DE RESSURSENE SOM TRENGS FOR Å DRIVE EN

GOD SKOLE. Elever og lærere skal ikke betale drifta i form av dårlige og overfylte arbeidsplasser. Vi skal kreve full yrkesstatus (og lønn) for den jobben vi gjør. Bjørn om vinteren og lærer om sommeren: Lærerjobbene er en heldagsjobb

og vel så det. Vi skal kreve at det faglige nivået styrkes og at lærernes fagutdannelse bedres.

Viktig for alle progressive lærere: Styrk Lærernes fagforeninger! Delta aktivt!

Læreransvalige i Oslo.

Sosialistisk Skoleforums studiesirkel

Sosialistisk Skoleforum er en front av progressive lærere i Oslo-distriktet, består SVere, m-lere og uavhengige sosialister. Styret i denne organisasjonen har laga studiesirkel.

Vi skal ikke borge for at innholdet er 100 % bra, men det er gjort et nybrottsarbeid som alle som er interessert i skolen bør lese eller studere. Sirkelen tar for seg statens skolepolitikk, lærernes klassetilhørighet og fagforeninger, videre et progressivt syn på den »reformvirksomheten» skolen er utsatt for i dag.

Bestill sirkelen hos Oktober, den koster 15,- kr.

Sett i gang studiegrupper og send kommentarer. Det er viktig å utvikle en skikkelig skolepolitikk for progressive lærere!

Lærere i Oslo.

Forfatterne, litteraturen og partiet

Marsnummeret av TF tar opp tilhøvet mellom dei kommunistiske forfattarane og partiet.

Folk i dette landet treng ein kommunistisk litteratur: Det vil seie ein litteratur som utvetydig tar stilling i klassekampen, som framstiller motseiingane i dette samfunnet sanferdig og klart, som viser vegen til eit samfunn der undertrykkinga og utbyttinga tar slutt.

Dei progressive fortattarane treng korrigerings og hjelp frå partiet i sitt arbeid, støtte i sin faglege kamp. Organiseringa av fortattaren i partiet er eit viktig skritt på vegen for at han kan bryte ut av den isolasjon sjølv arbeidssituasjonen ofte påfører han.

Revolusjonen treng ein skrue i sitt maskineri: Kunsten.

Det er ikkje meg i mot at spørsmåla blir stilt skarpt i ein diskusjon om desse spørsmåla. Likevel hevdar eg at Kamerat Venke endar i moralisme når ho uttaler seg om dei i nr. 3: Nå må fortattarane ta seg saman! Nå må dei slutte å vere stressa! Nå må dei sjå til å få inspirasjon! Alt dette fordi ingen forattar greidde å lage ei vise til STK-streiken.

Problemstillinga hennar har med den demokratiske sentralismen å gjere. Om det ikkje var skilnad på å lage dikt og stå på stand, som Frank seier, var det ikke urimeleg at partiet påla diktarane å skrive om bestemte ting. Og eg ser slett ikke

bort frå at visse forfattarar til visse tider kan utvikle seg som forfattarar nettopp ved at dei får konkrete oppgåver av partiet. Like lite vil eg påstå at forfattarane arbeider best aleine. Dei forfattarane som er knytt til partiet prøver etter det eg veit i stadig større utstrekning å diskutere det dei skriv med andre før det kjem på prent. Men heile kritikken kjem gale ut fordi den henger seg opp i arbeidsstilen til forfattarane aleine. Det gjer forfattarane til oppegåande og uteliggande partikommisærar, når som helst reie til å ta eit tak, prinsipielt arbeidsledige. Fell det henne ikkje inn at det kan vere vanskeleg å skrive viser på ståande fot til ein streik når ein har hendene fulle med andre politiske og kunstneriske oppgaver?

Skrive på oppdrag? Ja og nei. Også forfattarane har eit yrke å forsvare, ein økonomi å slåst for. For mange av oss er det framleis ei betre hjelp å få eit oppdrag av Nationaltheatret enn av AKP. Også når det gjeld å tene folket.

Målet for partiet er sjølvsagt å gjere den kommunistiske litteraturen til ein skrue i revolusjonens maskineri. Målet er også å omdanne den progresseve litterære rørsla til ei kommunistisk rørsla, gjennom ideologisk kamp med og kritikk av dei fortattarane som har valt side i klassekampen. Kommunistiske kunstverk kan aldri vere eit resultat av eit pålegg frå eit eller anna kulturutval. Kommunistiske kunstverk kan bare komme som eit resultat av at forfattarane studerer samfunnet og marxismen-leninismen og utnyttar kunnskapen dei får i sin eigen kunstneriske praksis. Det er eit spørsmål

om at forfattarane i partiet, som alle andre kommunistar, greier å sameine seg med massane, lære av dei for å lære dei.

På kritikken av *Kjærleikens ferjereiser* kunne eg svart langt og omfattande, eg gjer det heller kort og provokatorisk. Det idealistiske og moralske utgangspunktet kamerat Venke tar, slår også igjennom ved konkret kritikk av bøkar. Ho forlanger at ein kommunistisk forfattar skal gjere partiet til helten i boka. Dette godtar eg ikkje. Ho forlanger at forfattere skal velje eksempel der partiet spelar ei aktiv og leiande rolle. Kjærleikens ferjereiser handlar om ein kommune på Vestlandet i 1970, medan den marxist-leninistiske rørsla ennå var lita, partiet fanst ikkje. Skildringa av SUF-laget er etter mi mening ikkje parodisk, men stemmer med den faktiske situasjonen. Etter Venkes syn burde eg visst ha skrive at kommunistar aldri har kviser!! Ho seier også at Mette Nilsen, m-l'aren i boka er »hyggeleg». For meg ville Mette Nilsen vore ein dårlegare kommunist dersom ho ikkje satsa alt på å vere hyggeleg mot vennina si, som er i ein desperat personleg situasjon. Stikkord: Massenes velferd.

Andre deler av kritikken dei to kameratane set fram, kan sikkert ha mye for seg. Eg ser f.eks. at problema til lærerinna står for isolert. Men kva betyr det at boka ville vunne på å vere meir politisk? Dersom det betyr å pynte på partiet eller gjere kommunistane til superkommunistar, dersom det betyr velje eit anna samfunn og eit anna folk å skrive om og for, er eg grunnleggande usamd med kameraten.

E.

Solidaritet med Irland

Et område m-l-bevegelsen lenge har forsømt er Irland. Britene internerer, torturerer og dreper i Nord-Irland, samtidig som borgerpressen fremstiller det som om IRA Officials er terrorister på linje med provos og UDA. M-l bevegelsen har i stor grad forsømt å skolere seg på dette spørsmålet, og det eneste stedet i Norge det drives solidaritetsarbeid er i Oslo. Samtidig vokser det frem vrangforestillinger hos folk på venstresida som fører til at endel folk støtter rent terroristiske organisasjoner som det provisoriske IRA. Trotskistene er blant de som propaganderer for støtte til slike.

Irland er viktig! Ikke bare fordi det burde være en selvsagt sak å vise vår støtte til et folk som kjemper mot imperialism og fascistiske tvangslover, men også fordi det er et NATO-land som fører kolonikrig midt i Europa. Hvis Irlandsfronten skal greie å bygge seg opp til en slagkraftig solidaritetsorganisasjon er det viktig at den får støtte fra M-lere rundt om i landet. Folk kan skrive til Irlandsfronten, Uranienborgv. 11, Postboks 7061, Oslo 3, etter informasjon.

BLI MED I IRLANDSFRONTEN! START EN IRLANDSGRUPPE DER DU BOR!

Otto, Irlandsfronter

Abonner på Fritt Palestina

Palestinakomiteens 4. landsmøte i des. slo fast at den viktigste oppgava nå var å styrke propagandaen — særlig Fritt Palestina. Vi kommunister veit at ytringsfriheten under kapitalismen er et spørsmål om penger. Derfor er et solid antall abonnenter — altså en trygg økonomi forutsetninga for å kunne styrke FP. En landsomfattende abonnementskampanje er nå satt i gang, målsettinga er på 600 ab. Til å gjennomføre dette, må vi ha støtte fra alle kommunister, ved at de abonnerer *sjøl*, og ved at de samler abonnenter blant venner osv.

Vi har imidlertid erfart at det eksisterer en viss motvilje mot å abonnere blant en del kamerater innafor m-l-bevegelsen, noen lar seg «overtale», andre sier nei! Hvorfor? Jeg vil ta for meg de vanligste argumentene vi har møtt, og jeg vil prøve å vise at samtlige er uttrykk for en

småborgerlig holdning og røper manglende forståelse for palestinerne kamp. 1.) «Har ikke råd.» Dette er i de *aller fleste* tilfeller tull. Det koster 15 kr. pr. år å abonnere på FP. Det betyr 4 øre dagen eller 1 kr. og 12 øre pr. mnd. i støtte til det palestinske folket! To halvliterte med øl koster i dag *mer* en et års abonnement på FP. Å hevde at en ikke har råd, avslører en småborgerlig holdning til penger, hvor støtten til palestinerne ikke engang kommer med på prioriteringslista! Dessuten må vi kommunister være de første til å innse at sjølbergingsprinsippet *også* må gjelde for en avis som FP, eller skal Palkom søke Flyktningrådet eller NORAD om økonomisk hjelp og etter hvert gå over til å bli en humanistisk organisasjon?

2.) «Abonnerer på så mye, får ikke lest det likevel.» Hvis det går på at man ikke

har *tid* er dette ikke holdbart. *Alle* har tid til å lese 4-5 nr. på 12-16 sider på et helt år! Det er vel heller et spørsmål om prioritering. Jeg vil hevde at argument 1 og 2 dekker over at kameraten vurderer palestinernes kamp som uvesentlig for klassekampen og kampen for sosialismen. Det går på spørsmålet om hvor hovedmot-sigelsen i verden går, og hvilken plass palestinernes kamp har her. Den nasjonale frigjøringskampen er en av hovedformene for revolusjon i vår tid. Palestinernes kamp er således en del av den proletariske, sosialistiske verdensrevolusjon. Anti-imperialistisk arbeid og oppretting av en internasjonal front mot imperialismen er derfor av strategisk betydning for den norske revolusjon. (les »Proletarisk internasjonalisme og M-Ø» i tidl. nr. av Hva må gjøres, og Mao: »Om det nye demokrati«.)

Arg. 2 kan også være uttrykk for en viss sjølgodhet, at en synes en »veit nok». Allmenne kunnskaper er ikke nok for å kunne argumentere skikkelig i en diskusjon. Situasjonen forandrer seg hele tida, konkret kunnskap er stadig nødvendig, og riktige analyser og opplysninger får du bare i FP, ikke i Dagblad! FP skal bl.a. være et *redskap* for alle venner av det palestinske folk, til bruk i diskusjoner, avisinnlegg etc, for å øke støtten ute blant folk. Skal vi kommunister være et haleheng her? Eller skal vi gå foran! Vi må til en hver tid være rede til å tale palestinernes sak, — »ikke sitte hele livet innenfor fire vegger og stikke seg unna for stormen (— —). Vi kommunister må møte stormene, vi må gå ut i selve livet!» sier Mao. Og stormene kan være ganske kraftige de, når det gjelder palestinaspørsmålet! Vi må ikke vike unna når borgerpressa prøver å stemple oss som nazister og anti-semitter (Aftenposten, Arbeiderbladet), men avsløre hetsen gjennom saklig argumentering.

3.) »Vi vil ikke abonnere på flere ting pga. sikkerheten». Når en abonnerer på en kommunistisk avis utgitt av et parti som har på programmet å knuse det borgerlige statsapparat, kan en da ikke abonnere på en avis utgitt av en anti-imperialistisk front? De som hevder dette tenker sånn: »Det at jeg abonnerer på mange blader, beviser at jeg er veldig aktiv i klassekampen.» Men da skulle bokormer som KULere, som sikkert abonnerer på haugervis av tidsskrifter, være superaktive i klassekampen og derfor uhyre farlige folk for monopolkapitalen. Vi veit at de er det motsatte!

Konsekvensen av alle tre argumentene blir støtte i ord, ikke i handling. Palkom's oppgave er å mobilisere folk til *aktiv* støtte for palestinerne. En handfull palkomaktivister kan ikke oppfylle de krav palestinernes kamp stiller til oss her i Norge. Skal vi noengang skape en brei anti-imperialistisk palestina-bevegelse i Norge, må hele venstresida engasjeres i det, og her skal vi kommunister gå i spissen! Da må vi først ha forståelse for at kampen er viktig og en del av vår egen! Jeg oppfordrer laga til å diskutere palestinerne og proletarisk internasjonalisme, til å ta grundig opp spørsmålet om abonnement. Send bare inn navn og adr. og betal ved første nr. Skriv etter vervingslister.

STYRK PALESTINAKOMITEEN POLITISK, ORGANISATORISK OG ØKONOMISK!

Adressa vår: Palestinakomiteen i Norge — Boks 107 Blindern, Oslo 3.

Palkomaktivist

P.S.

Hvordan står det til med anti-imperialismen på våre stands? Burde ikke »Fritt Palestina» ha en naturlig plass her. Vær med og øk løssalget, send inn bestilling.

DS.

Bør vi kommunister gå inn for bo-kollektiver i dag?

For å svare på dette, mener vi det er viktig å ta utgangspunkt i de faktiske boforholda. Hva finner vi da? Jo, alle, spesielt ungdom og unge familier, sliter for i det hele tatt å få noe sted å bo. Og de som har noe sted, spesielt eldre leiegårder må kjempe mot rasing. I nybyggerstrøk kjempes like hardt mot høyere boutgifter, og for bedre bomiljø. I en slik situasjon må vi kommunister ta aktivt del i folks kamper. De kampene foregår ikke i rolige villastrøk i storbyens vestkant. (Det er større villaer som til nå har vært brukt som kollektiver).

Det er ikke folk sjøl som velger hvor og hvordan de vil bo. Og som kommunister kan vi ikke isolere oss i kollektive »sosialistiske» øyer og fjerne oss fra vanlige folks bosituasjon. Parolen »Fram for den kollektive boform» har derfor ingen plass i vårt bolig- eller familieprogram.

BØR VI GÅ INN FOR ORGANISERING I VÅRT BOMILJØ?

Ut fra at vi stort sett ikke kan velge våre boforhold idag, må også vi kommunister ta de boligtilbud som finnes. Blir vi tilbudt en villa som kan finansieres ved at flere slår seg sammen, må vi sjølsagt gjøre det. Nettopp fordi vår linje i bo-politikken, uansett boforhold, bør være: Organisere folk for å

- a) Stå samla mot bolighaier og spekulanter
- b) Kjempe mot sosial isolasjon av kjernefamiliene
- c) Legge forholda praktisk og økonomisk tilrette slik at vi frigjør en god del tid – og vi står bedre rusta til å kjempe!

Økonomisk kan slik organisering bety lavere husleie, mindre utgifter pr. familieenhet i husholdningsmaskiner og matbudsjett.

Praktisk kan f.eks. husarbeid fordeles og forenkles slik at krefter blir frigjort til andre aktiviteter. Dette har spesiell betydning for kvinnene, som tradisjonelt sett har husarbeidet aleine. Ved jevn fordeling kan kvinnene gis samme mulighet som menn til utdanning eller arbeid. Dette betyr også mye for fedrenes forhold til barna og barnas oppdragelse.

Sosial isolasjon vil samtidig kunne bekjempes, noe som familien som helhet, og spesielt kvinnene, er tjent med.

Politisk betyr dette først og fremst at vi står bedre rusta til å kjempe – både for dagskrava og for revolusjonen. Dessuten stiller det krav om kollektiv livsførsel gjennom det å sette kollektivet foran individet og ved å utvikle et bofellesskap hvor alle innad får anledning til å virke inn på og utvikle sin bosituasjon og et godt kameratslig samvær seg imellom.

KAMP MOT IDEALISTISKE LINJER I SPØRSMÅLET OM BOKOLLEKTIVER

En god del bokollektiver blir starta på et borgerlig/idealistisk grunnlag. Denne linja bygger på ønsket/drømmen om å danne en stor familie av folk som »passer» sammen, som kan være glade i hverandre ha det godt sammen og dele livets sorger og gleder med hverandre. Det betyr i realiteten å isolere seg fra den jævlige verden utofor husets fire vegger og navlebeskuende fordype seg i personlige psykologiske problemer. Det betyr også i realiteten undertrykkelse av alle som ikke

passer inn i denne verden av individualister, de som er havnet i en slik bo-situasjon og prøver å kjempe mot slike ideer.

I sitt vesen er denne linja derfor

reaksjonær. Den passiviserer folk istedet for å ta opp kamp mot det som virkelig undertrykker dem, og den yngler småborgerlig og anarkistisk ideologi.

Nikken

To spørsmål

To spørsmål kunne vært fint å få avklart: 1. Rett nok har vi mye folk innafor helse- og sosialsektoren. Store angrep rettes mot denne sektoren også. Mye progressivt omland finnes. Men det er lite kamp her i forhold til dette! Dette kommer av at det er umulig for den enkelte kader rundt omkring å analysere og lage linjer og kampparoler og krav i den haglbyga som er av ot. proposisjoner og andre planer. For å få reist kamper trengs helsepolitikk på disse angrepa. Mange kadre som nå er forvirra på sine arbeidsplasser blir mer eller mindre daukjøtt. De kunne vært fortropp og det kunne blitt både kamper og en del seire som knytta folk til oss om vi hadde hatt disse linjene.

Bør vi ikke få et helse-utvalg?

2. I proletariseringskampanjen må vi prioritere bransjer. Strategiske som jern & met. og olje peker seg ut. Nå er det kjempeangrep på arbeidsfolk i Teko-industrien og fiskehermetikk. Folk permitteres og mister jobb over en lav sko. Dette henger rett nok sammen med kapitalismen, og en «håndfull» kommunister kan ikke stoppe dette.

Men bør ikke partiet forme i alle fall kamp-paroler på det som nå skjer i Teko og fiske? Partiet har vist at det duger i forhold til streikekampene i høst. Bør vi ikke i større grad enn nå støtte bransjene som står for rasering? Å tjene folket vil også si kamp for retten til arbeid.

Kameratslig hilsen Lisa.

Om atferdsterapi

For det første: Vi mener at Dagbladets utkjør mot adferdsterapien i «humanismens» navn måtte bekjempes. Vi mener, at den s.k. Gro-debatten rettet baker for smed, ikke tok utgangspunkt i de materielle forholda som åndsvakeinstitusjoner i Norge lever under, ikke fokuserte på *statens* bevilgningspolitikk men dyttet ansvaret over på den enkelte og lavere personell. Vi er sjølsagt for rettsbeskyt-

Svar på spørsmål fra FB, VB og BB i nr. 10 – 74 av TF.

telse for pasienter, og forsvarer ikke overgrep. Men vi syns det er staten som gjennom sin helsepolitikk undergraver denne rettsbeskyttelse. Den institusjon som Gro var på hadde f.eks. nettopp hatt besøk av en delegasjon fra departementet og resultatet var en alvorlig advarsel for at institusjonene hadde besatt 7-8 stillinger mer enn den hadde lov til! Vi stilte oss følgelig følgende spørsmål: hvor

går hovedmotsigelsen i »Gro-saken»? Mellom adferdsterapi på den ene sida og psykoanalys/»humanismen» på den andre? Eller går den mellom statens Folkefiendtlige helespolitikk på den ene sida og klienter, personal, adferds- og andre terapeuter på den andre? Vi mener så avgjort at Gro-saken ikke først og fremst var et spørsmål om behandlingsmetode, men et spørsmål om penger. Vårt syn på hvor hovedmotsigelsen gikk preget naturlig nok de innlegg vi hadde i debatten. Innlegg på behandlingsmetoden skulle vært avsporinger og soveputer for bandittene i departementet.

For det andre: Adferdsterapi er en betegnelse på ganske mange og forskjellige behandlingsmetoder. Å slå folk er ikke noen vanlig adferdsterapeutisk metode. En del av teknikkene mener vi absolutt kan brukes og vi forsvarer derfor bruken av dem mot alskens »humanistiske» angrep. Vi mener at en del av de resultatene som denne psykologiske retning har kommet fram til gjennom undersøkinger og eksperiment er vitenskaplige, dvs. i samsvar med den objektive virkeligheten.

For det tredje: Det er imidlertid helt klart, at adferdsterapien er en del av den borgerlige psykologi, og at den har en mekanisk materialistisk verdensanskuelse. Derfor kan den heller *aldri* bli noen terapi som kommunister støtter betingelsesløst. Vi mener at en psykologi bygget på den dialektiske materialismen (en psykologi som i dag *ikke* finnes) helt avgjort ville være bedre i stand til å gripe virkeligheten og hjelpe folk med psykiske problemer. Denne psykologien kommer ikke fra himmelen. Den kommer fra: 1) undersøkinger av virkligheten med den dialektiske materialismen som utgangspunkt og veiledning og 2) fra studier av borgerlig psykologi, der vi prøver å skille klinten fra hveten, dvs. mellom virkelig vitenskap og reaksjonær borgerlig ideologi.

Dette var kort og overfladisk. Vi anbefaler FB, VB og BB og alle andre som er interessert til å lese »Hva må gjøres» nr. 1-75. Her finnes både artikler om forskning i folkets tjeneste og artikler om psykologi (m.a. adferdsterapi).

Noen av de som ble spurt.

Tom side

Tom side